

Børne Blad

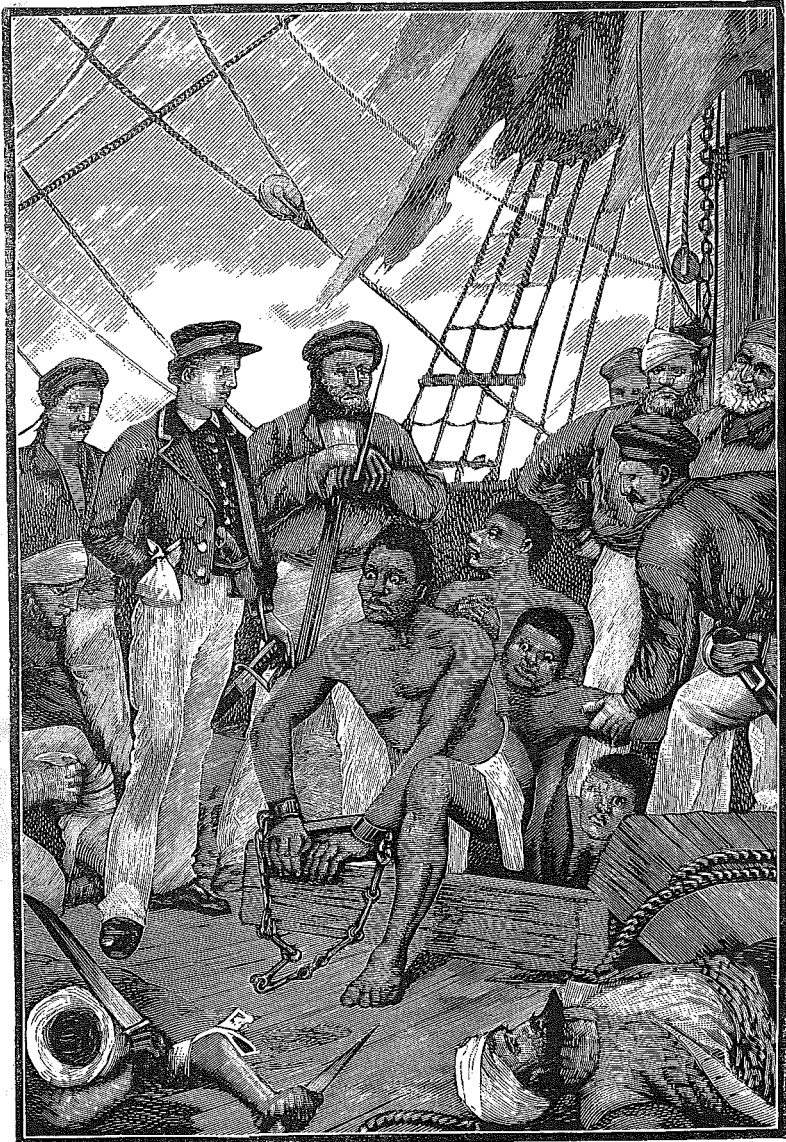

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3

20de januar 1895.

21de aarg.

Slaveflibets luger aabnes.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forfrind. I rafter til en adresse paa over 5 etspr. leberes det for 40 cents, og over 25 etspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt i et minende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Anden lække.

ABC-klassen: Salme 119, 105: „Dit ord er en lygte for min fod og et lys for min sti.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luk. 11, 28: Jesus sagde: „Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det.“

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor og Luk. 16, 29 (Sp. 8).

W i n k.

Skriften er solen, kirken og samvittigheden er uret. Solen retter sig ikke efter uret, men uret efter solen.

— Selv Guds søn beraabte sig i sin tvekamp med mørkets fyrste ikke paa nogen højere myndighed og søgte intet bedre vaaben end: „Der er skrevet.“

— Før nogen kristen missionær kom ind i Japan, blev jeks japanesere førte til troen paa Kristus ved læsningen af et nytestamente, som de fandt flydende paa vandet i Yeddobugten.

— Det naturlige lys er afpasset saavel efter den mindste insekts øie som efter menneskets store synsevne. Saaledes er bibelen afpasset efter fatteevnen saavel hos den mest ubildende som hos den lærdeste.

— Bibelen er en elv, i hvilken lammet kan vade og elefanten svømme.

— En forstandig kineser, som havde laant en bibel af en missionær, kom snart efter til ham og sagde: „Du fortalte mig, at din hellige bog var fra gammel tid; men dette kapitel“, og dermed pegte han paa det første kapitel i Romerbrevet, „har du selv skrevet, siden du kom hid og lærte kineserne at kjende.“

— En kristen neger i Sydafrika fik sig af en vantro hvid farmer den haanlige ord tilslængt, at „bibelen ikke var bestemt for negre“. „Jo, den er“, svarte negeren; „thi jeg ser mit navn i den.“ „Svor?“ spurgte farmeren. „Der“, sagde den bra sorte mand, idet han pegte paa

ordet „synder“, — „der! synder“, det er mit navn. Jeg er en synder, saa jeg maa være ment.“

— Jorden er den frugtbarste moder til alle urter og planter; men den maa dyrkes, ellers bærer den liden frugt. Saaledes ligger al sand trøst og lykke opbevaret for os i bibelen; men det er lidet, vi faar af den trøst og lykke, uden at vi læser og granster i bibelen.

— Bøn er det halve studium.

— Nogle bibellæsere er lig den træsnede sommerfugl, som slaar sig ned bare paa de smukkeste blomster og bare nipper til den nektar, som er lettest at faa fat i. Andre er lig bien, som ikke gaar nogen blomst forbi og ikke forlader nogen, førend den har suget til sig al den søde saft, som der er at finde. Og sommerfuglen døder, da det første kolde veir kom; men bien tilbringer vinteren ganske mageligt i den varme kube med dens rige forraad.

— I slutningen af det sidste aarhundrede, da bibles næsten ikke var at faa i Wales, pleiede Mary Jones, en fattig, men forstandig ung pige, med sine gudfrgtige forældre at tage del i guds-tjenesten, som holdtes i et hus i nærheden. Idet hun hørte Guds ord blive læst og forkyndt, fik hun lyst til at faa læse bibelen for sig selv. Men hun kunde ikke læse og eiede ingen bibel, havde heller ikke penge til at kjøbe en for. Dog disse vanskeligheder skræmte hende ikke. I landsbykolen lærte hun at læse; hun maatte rigtignok hver morgen staa saa meget tidligere op, forat hun over skoleaangen ikke skulde forjømme sin del af husarbeidet. Hver lørdag gik hun saa to mil til en farmers hus for at faa læse i hans bibel. Hver cent, som hun kunde tjene, blev opbevaret, forat hun kunde faa kjøbt den stat, hun higede efter at eie. Og endelig efter 6 aars laven og sparen havde hun faaet sammen nok penge. Pastor Thomas Charles i Bala var dengang den eneste i den egn, hos hvem man kunde faa bibles. Det var 25 mile til hans hus, men en vakker morgen i 1802 begav Mary Jones sig paa veien, barfodet og alene, men med et hjerte fuldt af haab. Men hvilken bitter stoffelse ventede hende ikke! Pastor Charles maatte sige hende, at han ikke havde en eneste bibel at raabe over. Hver en, som han havde, var lovet bort for længe siden; og det selkta, som hidindtil havde fornyet Wales med bibles, havde nu vægret sig for at trykke flere. Men saa rørende en fortælling som den, Mary Jones havde at berette om sit haab og arbejde, kunde ikke andet end naa den denlige mands hjerte. Med taarer i øinene sagde han tilslut: „Mit kjære barn, jeg ser, at du maa have en bibel, saa vanskeligt det end er for mig at lade dig faa en. Det gaar ikke an at afslaa din bøn.“ Hun fik sig en bibel, — og hvad mere er, ved denne begivenhed blev Past. Charles saa greben, at han reiste til London for

at fortælle nogle fristne venner om den. Og følgen af hans beretning om Mary Jones's bestræbelser for at faa en bibel var, at det store britiske bibelselskab blev dannet, som siden har udgivet over hundrede millioner eksemplarer af bibelen i henimod 300 forskellige sprog.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Second Lesson.

ABC Class: Ps. 119. 105: "Thy word is a lamp unto my feet, and a light unto my path."

Catechism Class: Same as above, and Luke 11. 28: Jesus said: "Blessed are they that hear the Word of God, and keep it."

Explanation Class: Same as above, and Luke 16. 20 (Qu. 8).

SUGGESTIONS.

The Scriptures are the sun, the Church and conscience the clock. The sun is not to be regulated by the clock, but the clock by the sun.

— Even the Son of God, in his combat with the Prince of darkness, appealed to no higher authority, sought no better weapon, than: "It is written."

— Before any Christian missionary landed in Japan, six inhabitants of that country were brought to faith in Christ by reading a New Testament, which they had found floating in the bay of Yeddo.

— As the natural light is equally suited to the eye of the minutest insect and to the extended vision of man, thus the Bible is equally suited to the mind of the most ignorant and that of the most learned.

— The Bible is a river in which the lamb can wade and the elephant swim.

— An intelligent Chinaman, who had borrowed a Bible of a missionary, came to him soon after and said: "You told me, your sacred book was very ancient; but this chapter," pointing to the first of Romans, "you yourself have written, since you came here and learned all about Chinamen."

— A Christian negro in South Africa was once told by an infidel white farmer, that the Bible was not intended for negroes. "Yes, it is," answered the black, "for I see my name in it." "Where?" asked the farmer. "There!" said the negro, putting his finger on the word "sinners," "—there! 'sinners'! that's my name. I am a sinner, so that means ME."

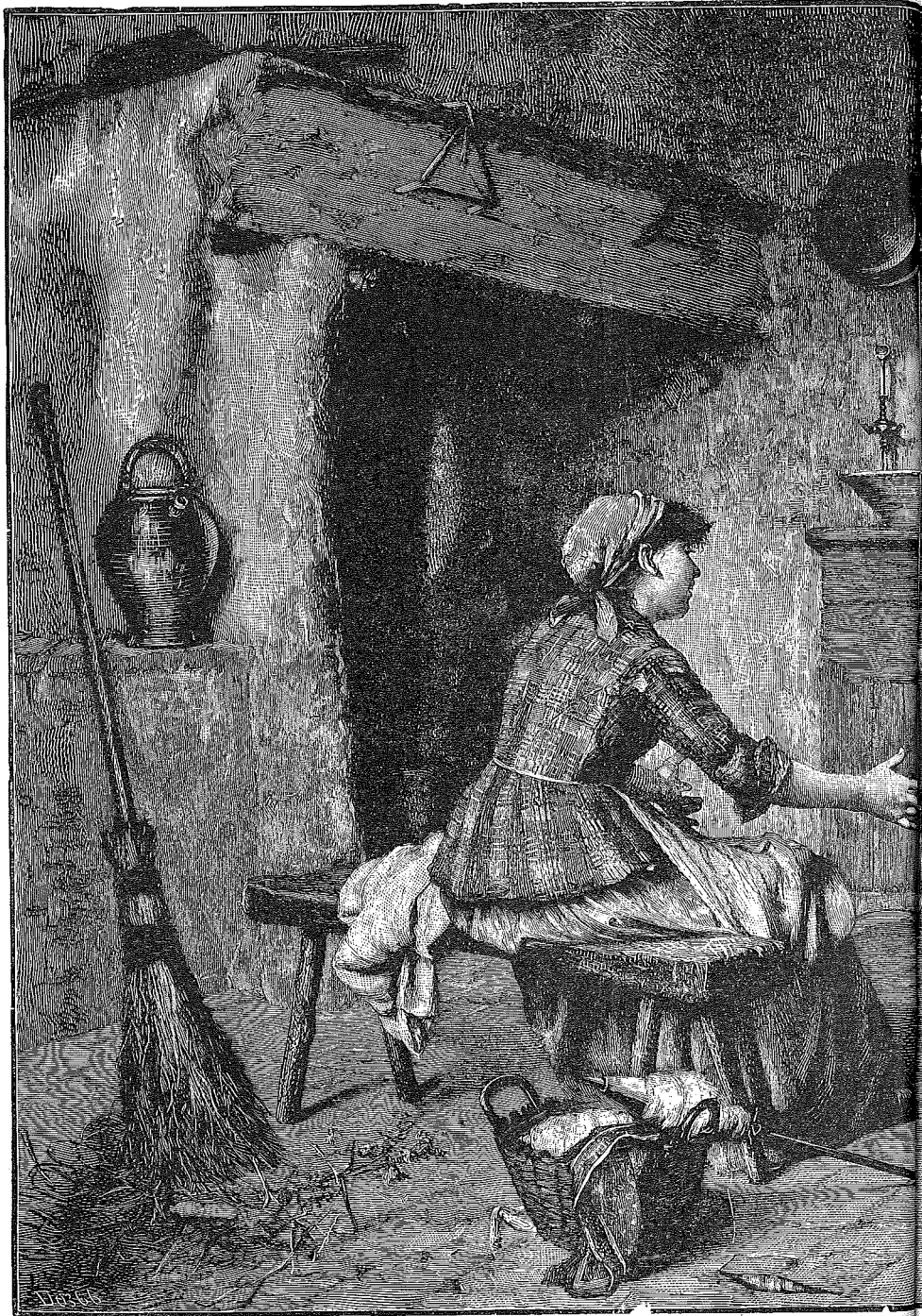
— The earth is the fruitful mother of all

herbs and plants; yet it must be tilled, else it brings forth little fruit. The Scriptures contain all the grounds of true comfort and happiness; but we have little benefit of them, unless we read and study them.

— The best half of study is prayer.

— Some readers of the Bible are like the dainty butterfly which settles only on the prettiest flowers, sipping only the nectar which can be reached most easily. Others are like the bee which passes by no flower, and leaves none, until it has absorbed all its sweet juices. The butterfly died, when the first cold weather came; the bee passes the winter comfortably in his warm hive with its rich stores.

— At the end of the last century when scarcely any Bibles were to be had in Wales, Mary Jones, a poor but intelligent child of god-fearing parents, used to attend the preaching at a neighboring house. As she listened, the desire laid hold of her mind to read the Bible for herself. But she could not read, had no Bible, nor money to buy one. But, not daunted by these difficulties, she learned to read by help of a village school, getting up earlier every morning so as not to neglect her share of the housework. Every Saturday she walked two miles to read the Bible at a farmer's house. Every penny that she could gain she saved, in order to obtain the coveted treasure. And, at last, after six years of learning and saving she had got together a sufficient sum to procure the object of her desire. The Rev. Thomas Charles of Bala was the only person in the neighborhood, from whom a Bible could be had. It was a walk of twenty-five miles to his house; but one bright morning in 1802 Mary Jones started, barefoot and alone, but her heart filled with hope. But what a bitter disappointment was in store for her! Mr. Charles told her, that he had no Bible to dispose of. Every copy he had (and they were few), had been promised long ago; and the society, which hitherto had supplied Wales with Bibles, had now declined to print more. But so touching a story as that of Mary Jones reached the kind man's heart. With tears in his eyes he said: "My dear child, I see, you must have a Bible, difficult as it is for me to spare you one. It is impossible for me to refuse you." She received a Bible: and what is more, by this incident the large and loving heart of Mr. Charles was so stirred, that he went up to London to tell certain Christian friends of it. And the result of his telling about Mary Jones's desire for a Bible was, that the great British Bible Society was formed, which has issued over a hundred million copies of the Bible in about 300 different languages.

Gullis haab.

(Fortættelse.)

Midlertid er natten faldt paa. Træt efter dagens msie, er Robert faldt i søvn, men Gulli er endnu vaagen. Hun lytter efter ens fodtrin, som altid er hende kjærkomne, hvor usikre de end er. Daarnklokkens dumpe klang forkynder, hvorledes time gaar efter time, og alligevel kommer han ikke.

„Å, far, hvorfor kommer du ikke hjem?“ — Og bitre taarer strømmede tilsidt nedover den lilles blege kinder, indtil hendes trætte øine, tunge af graad, lukker sig, og hun sovner med faderens navn paa sine læber.

2. Et overfald og dets følger.

„Nu, min gut, hvad er veien? Der syntes at være noget paafærde med dig.“

Disse ord udtaltes med venlig stemme til en gut, som tilføjet og med sønderreven jakke og bløende pande stod med en tom kurb i haanden og med brede og sorg saa paa sine grønnsager, som laa spredte omkring i sølen.

„Jeg synes, at de ialfald kunde have ladet mine grønnsager være i fred og nøiet sig med fire paa engang at overfalde en kamerat — de feige afener!“ mumlede gutten mellem sine sammenbidte tænder; „men jeg ved nok, hvem det er, som har faaet dem til det, og jeg skal nok betale ham derfor, det lover jeg.“

„Fire paa engang! Ja, det var virkelig temmelig mange, min gut; men det er et stygt saar du har faaet i ansigtet. Lad mig se, om jeg kan gjøre noget for at stanse blodet.“

Den talende, som var en velklædt herre, tog frem et snehvidt lommetørklæde og begyndte at tørre blodet af guttens pande.

„De er meget god“, sagde gutten og saa taknemmelig op i mandens vakre, behagelige ansigt, „men Deres lommetørklæde bliver jo aldeles tilføjet.“

„Det gjør ikke noget. Jeg tror, jeg har et til i lommen. Men hvorledes er det gaaet til, at de har kunnet tilrafte dig saaledes.“

„Jo, jeg kom gaaende rundt hjørnet der uden at ane noget ondt. Da styrter fire store gutter ind paa mig. Jeg faldt overende og slog panden mod en skarp sten; derpaa spar-

kede de til mig og strøede omkring alle mine grønnsager.“

„Feige uslinger!“ sagde den unge mand harmfuldt.

Midlertid havde han taget op af lommen en liden taffe, hvori der var plaster, saks og nogle blinkende instrumenter. „Vær ikke ræd, min gut, jeg skal ikke skjære af dig næsen eller gjøre dig noget andet forkræffeligt. Jeg vil bare hefte igjen saaret, og hvis du kun vil staa stille, skal det ikke gjøre det mindste ondt.“

„Jeg er ikke ræd for, at det skal gjøre ondt“, svarte Robert; thi ham var det. Gutten saa med beundring paa, med hvilken øbet haand den unge herre klippede plasteret i strimler og derpaa lagde det paa saaret.

„Jeg kan forstaa, at herren er doktor“, sagde Robert og saa manden i ansigtet med sine kloge, kvisse øine.

„Rigtig gjettet, min gut, det er netop min gjerning. Doktor Donald heber jeg. Men gjør det nu saa ondt i saaret?“

„Nei det er meget bedre. Og jeg bryder mig hverken om saar eller spark; men alle mine grønnsager er ødelagte.“ Den unge læge lagde merke til, hvorledes taarerne begyndte at komme frem, idet gutten sagde dette.

Den unge mand stak sin haand i lommen, men før han havde faaet den op igjen, sagde Robert, som havde forstaaet hans mening:

„Undskyld, men jeg mente det ikke saa, og jeg kan ikke modtage nogen gave af Dem; jeg pleier at tjene mit brød selv. Men jeg skal aldrig glemme Deres godhed — aldrig i hele mit liv. Det er ikke hver herre, som vilde lægge sin rene, hvide haand paa en saadan lille fattiggut som mig. Hvis jeg kunde gjøre noget for at vise, hvor taknemmelig jeg er, vilde jeg det saa gjerne. Tak, tak!“

Efterat Robert havde endt denne tale, som var den længste, han nogengang havde holdt i sit liv, vendte han sig bort med et meget rødt ansigt.

„Stop, min gut“, sagde den unge læge, som følte sig paa en eiendommelig maade dragen til den ærlige, oprigtige gut. „Nu kommer jeg til at tænke paa, at du kanst netop er den gut, jeg søgte efter, da jeg tog veien hen gennem denne saa lidet hyggelige gade. Tror du, at du kunde hjælpe mig med noget arbejde?“

Ordet „arbejde“ lød som musik i Roberts øren, og med et fornyet ansigt sbarte han: „De kan jo prøve.“

„Nu vel, saa bliv med da, min gut. Vi skal nok komme overens, saabidt jeg kan forstaa.“

Den unge læge gik forud, og Robert fulgte efter op den ene gade og ned den anden, indtil de kom til et tæt befolket kvartal ikke langt fra den gade, hvor Robert boede. Her bødte han af og stansede foran en gammel, forfalden gaard, som hans unge ledsager kjendte meget godt. Gutterne paa de kanter havde en tid pleiet at samles der for at finde ud, hvem der kunde slaa ud de fleste vindusruder i dette gamle skrammel. Nu saa Robert til sin store forundring, at disse atter var indsatte og dækkede med gardiner. Doktor Donald tog frem en nøgel og aabnede døren. Fulgt af Robert gik han ind i et stort rum. Værelset havde den fugtige, mugne luft, som et længe tilsluttet rum altid faar, og tapeterne hang sønderrevne og smudsige nedover væggene. Det var et mørkt, uhyggeligt værelse, syntes Robert, og disse tanker affeilede sig tydelig i guttens ansigt.

„Du synes ikke om værelset. Er det ikke saa?“ spurgte doktoren smilende. „Nu ja, for øieblikket kan ogsaa det være det samme“, tilføiede han, idet han tog frakken af sig. „Men vent blot, til du og jeg har pyntet her en stund, saa skal det nok se anderledes ud.“

Der var noget saa friskt, alvorligt og bestemt i den unge mands væsen, at Robert uvilkaarlig smittedes deraf. Ogsaa han tog af sig frakken og blev staaende og vente paa ordre.

Først aabnede doktor Donald alle vinduerne og lod den friske luft strømme ind i værelset. Derpaa bad han Robert om at sope gulbet og fleg samtidig selv op paa en stige og rev de faldne tapeter ned fra væggene, og snart efter stod begge med hver sin kost og sit spand i haand ifærd med at hvide væggene. Det var et morsomt arbejde for den unge gut; thi doktoren sang eller snakkede hele tiden.

„Jeg har aldrig seet hans mage“, sagde Robert til sig selv, medens han et øieblik stansede sit arbejde og med beundring saa paa, hvor raast doktoren førte sin børste. „Han maa være vant til at arbejde; han gjør alting bedre end jeg“ — han betragtede samtidigt misfornøjet sit eget arbejde. „Aldrig

skal jeg mere sige, at hvide hænder ikke kan arbejde.“

Men Robert blev endnu mere forundret, da straks efter den unge mand fra en baggaard bar ind endel gamle pulter og bænker og ved hjælp af hammer og spiker begyndte at gjøre dem istand med et haandlag saa man gjerne kunde have anset ham for at være snedker. Men da flokken slog tolv, kastede doktoren pludselig sit verkstøj fra sig og sagde: „Nu skal vel lidt middagsmad smage. Jeg for min del er færdig til at spise; hvorledes er det med dig, min gut? Trænger du til nogen middagsmad, eller hvorledes er det?“

Da den stakkars Robert hverken havde penge eller middagsmad, syntes han, at dette var et underligt spørgsmaal. Han smaalø blot til svar og fortsatte ivrig sit arbejde; samtidig lagde han dog merke til lægen og saa, hvorledes denne omhyggelig vaskede sine hænder og tørrede dem paa et rent haandklæde, som han tog frem af en liden vadsæk. Derpaa saa han, hvorledes han af samme vadsæk hentede frem en hvid serviet, som han bredte ud paa en af de gamle pulke, og dækkede op en liden deilig middag bestaaende af smørrebrød, hvedebrød og andre gode ting.

„Kobbi, min gut, middagen er færdig.“

Robert blev rød over hele ansigtet. „De er altfor god“, sagde han, „jeg vil hellere vente og saa mig en bid, naar De er færdig.“

„Nei, det vil jeg ikke tillade. Nu er vi kamerater; vi har arbejdet sammen og skal ogsaa spise sammen. Det smager meget bedre at spise, naar man har selskab. Kom nu bare!“

Robert havde ikke andet at gjøre end at lyde. Ellers vilde han uden tvil have spist uden at vask sine hænder; men nu kom han til at huske paa, hvor omhyggelig doktoren havde vasket sig, og sagde derfor halv skamfuld: „Jeg vilde gjerne vask hænderne først.“

„Godt, min ven. Der er vand og haandklæde derborte. Skynd dig blot.“

Og Robert vaskede ikke alene hænderne, men ogsaa ansigtet, og satte sig derpaa ved siden af doktoren rød og renvasket, saa det formelig skinnede af ham. (Fortsættes.)

Frants, som var saa glad i papa'n sin.

Frants var umaadelig glad i sin papa, og papa var ogsaa svært glad i ham; ja det var papa i alle sine børn, men Frants var den yngste af dem alle og derfor særlig en „papagut“. Naar papa til bestemt tid kom hjem fra sit kontor, havde Frants som regel længe staaet og ventet paa ham ved haveporten, og naar han fik se ham langt borte, styrkede han som en pil imod ham, klatrede opad ham og sølte sig i høi grad stolt og lykkelig, naar han paa faderens arm eller ryg blev baaret ind.

En dag, da Frants sad paa papas knæ og baade kysede og klappede den lille fader, sagde denne:

„Du er vist gruelig glad i papa, Frants!“

„Ja, er det noget, som er sikkert, saa er det, at jeg er glad i dig.“

„Det er papa glad for, kan du tro. Og papa har ogsaa dig kjær, kan du være sikker paa, og fordi han er saa glad i barna sine, er det, at han arbejder sent og tidlig. Du kan nok tro, at han ofte er træt; men han vil saa gjerne staffe mad og klæder og skolepenge til eder, og doktor og medicin, naar I er syge og saa meget andet. Du husker vel, hvad han forægte eder til jul — Men hvorledes viser nu min lille gut, at han er glad i papa'n sin?“

„Jo, jeg gir dig et kys,“ raabte Frants og kysede faderen.

„Det var jo snildt,“ svarede denne, „og det kan være brav imellem, men paa hvad anden maade viser du, at du er saa gruelig glad i papa'n din?“

„Du skal saa et æble af mig.“

„Saa, min lille gut! Men først maa du da saa det af mama. Du faar derfor sige flere maader, hvorpaa papa kan kjende, at du er glad i ham.“

„Jeg skal tage pissen min og jage bort hundene, hvis de vil bide dig,“ forsitrede Frants i en modig tone.

„Saa du vil forsvare mig? Ja, ja! Men da jeg jo er mere end dobbelt saa stor som dig, bliver det vel for det første mig, som maa forsvare dig. — Ved du ingen anden maade?“

Nei — Frants kunde ikke i sieblikket finde paa mere.

„Saa skal jeg fortælle dig det da,“ sagde faderen. „Børn viser, at de er glade i sine forældre ved at være lydige og altid gjøre, hvad der bliver sagt dem. Hvis min lille gut er saa gruelig glad i mig, som han siger, saa maa han altid være snild og lydig baade ude og inde, baade mod sine forældre og søfende og kamerater. Og ikke skribe, fordi han ikke faar sin vilje i alt, eller være uskikkelig paa anden maade.“

Frants lod til at blive en del stamfuld; han vidste, at skulde hans kjærlighed maales paa den maade, var det ikke saa rart med den endda. Og alligevel vilde han saa gjerne, at faderen skulde forstaa, hvor glad han var i ham.“

Tilslut slog han armene om sin papas hals og udbød: „Jo papa, jeg er glad i dig, og du skal saa se, det er sandt. Jeg skal bede Gud hjælpe mig til at være snild og lydig.“

* * *

Tænk over dette, kjære børn, ved det nye aars begyndelse. Husk paa, hvorledes far og mor skal forstaa, at det er alvor med eders kjærlighed til dem, og glem ikke at bede Gud om at hjælpe eder.

Opløsning paa gaader.

I nr. 1. 1895: Jordkloden.

I nr. 2. „ Billedgaade:

Karthagerne overbandt romerne i adskillige kampe, indtil de bukkede under for den store Scipio.

